

Kenya-Mutomo maj-juni 2013

(Rapport 6)

(Kilimanjaro tour and retur)

Fred. 31/5 kl. 05.00 startar vi från "The Dental House" där Mike hämtar upp mig.

Efter c:a 1 timmes körning och samtidigt med gryningsljuset ankommer vi till samma utsiktspunkt som föregående vecka. Då var Kilimanjaro molnhöljt, men nu framträder den magnifika vulkankäglan i all sin glans och härlighet. Vilken syn, vilken resning, vilken peak, vilken prakt.

Rolf Edberg skriver i boken: "Dalens ande" följande:

"Kilima Njaro - Vita Berget, fångar blicken och håller den fast. Skapat av underjordens krafter bjuder det molnen en sval viloplats. Det överväldigar med sin mäktighet och stillhet. Visserligen finns det på klotet ett femtontal tinnar som når högre. De bildar emellertid kulmen i större massiv. Vad som gör Kilimanjaros kägla så grandios är att den stiger solitärt ur högslätten. Dess mäktighet är på ett sällsamt sätt tyngdlös. På avstånd kan den te sig eterisk".....

Har med mig ett signerat exemplar på den här turen. Här och nu ser och upplever jag precis vad som står i texten, som fortsätter: "När solen står lågt och skyarna är lätta tycks berget med sin vitskimrande hätta ibland flyta i rymden. I sådana stunder är Kilimanjaro nästan överjordisk i sin skönhet".

Här reser sig Kilimanjaro, med sin systervulkan Mt. Meru, högt över

horisont och omvärld. De utgör en mäktig syn som jag nu försöker fånga och digitalt dokumentera. "An Yatta Plateau wiew towards Rift Valley and Kilimanjaro is a wiew You will never forget". En sådan stund är just här och nu.

Efter att jag fått leva ut min mest pockande fotografiska fnatt, som jag här och vid denna syn gripits av, fortsatte vår färd över Athifloden till det av baobab präglade landskapet hitom Kibwesi. Vi körde av vägen, plöjde mellan buskar och buskage fram till foten av en sådan trädjätte. På en av dess grova rötter slog vi oss ned för att avnjuta en Celinasignerad picnic-frukost. Vi kände oss som kryp, ja som små termiter, där vi satt intill den grova stammen, mumsande på allt det goda.

Ibland känns livet gott att leva - och det kan jag intyga att det nu gjorde . Mätta och minst sagt belåtna letade vi oss ut ur den glesa bushen, för att framkomna till Kibwesi svängda höger upp mot Nairobihållet. Vi följde denna huvudled fram till Eboli där vi tog av på den fina asfaltvägen ledande mot samhället Loitokkitok, som ligger vilande vid vulkanens fot.

I hög fart, och på som sagt fin väg, kör vi västerut över Rift Valleys högslätt ur vilken snart det mäktiga Kilimanjaro reser sig. På vänster hand krusas en avlägsen horisont av Chyulubergen i Tsavo West.

Slätten vi färdas över är vidsträckt och slät bara enstaka små granithöjder så kallade kopjes sticker upp. Stannar till intill en sådan. Jag klättrar upp, med visst besvär, men får väl uppkommen se nästintill hela Kenya breda ut sig. Chyulubergen bildar som sagt en taggig horisont åt ena hållet men rakt framför mina ögon skjuter nu den mäktiga vulkanen upp i skyn, upp, upp, upp och försvinner in i molnskärmen som täcker des övre halva.

Så här på dagtid är oftast toppen dold av moln. Det får vi höra av ett par unga män som gör oss sällskap när vi sätter oss för att inta våra lunchpaket. Detta att när man slår sig ner någonstans, som nu för att äta, får man snart sällskap. Det kan vara såväl vuxna som barn, men ensam behöver

man sällan eller aldrig vara. Detta att komma fram, visa intresse för vem man är och varför man kommit, och till synes ha hur mycket tid som helst att spendera på främlingar som råkar dyka upp, ja det verkar vara en kenyansk och afrikansk sedvänja, ett sätt att vara och förhålla sig.

I detta fallet var det två ynglingar som satte sig med oss på vår tillfälligt valda picnicplats. Eftersom vi också hade god tid på oss innan vi skulle vara på avtalad plats i Loitokitok blev det att vi satt tillsammans med dessa ynglingar i närmare en timmes tid. När vi lugnt och stilla sitter där sker undret, får vi en uppenbarelse.

Molnskärmen skingrades och Kilimanjaros topp uppenbarade sig i all sin glans och höghet. Vilken höjdare! Vilken “peak experience“! Vilken syn.

Under ett tiotal minuter ser vi den vita toppglaciären och något av vulkanens höga profil. Sedan drogs ridån för, och berget inneslöts i den täta molnstoden igen. Det var som om någon, kanske bergets ande, ville oss väl, ville att våra ögon skulle få skåda, få ta in hela det höga perspektivet, hela massivet. Somliga varder givet, och här var det vår tur eller vad det nu var som var med oss, som ville oss väl.

“Mike and Gunnars Travel Ltd, Tours and Safaris where anything can happen - and even more than that”.

Så lyder vår tilltänkta logga och slogan. Kilimanjaros uppenbara uppenbarelse är bara ett bland många exempel på implementering av ovanstående tes.

Uppfyllda av såväl andlig som lekamlig spis fortsatte vi nu de två milen fram till Loitokitok, där vi mötte Chege på avtalad plats. Vem är då han? Jo, han är en av mina Sågmyravänner Dan och Noomis vänner från de år de jobbade och bodde här. Chege är lärare i den skola han driver tillsam-

mans med sin fru. Det är en lågstadieskola för de allra minsta barnen och den har bara tre klassrum. (Mer om det senare).

Nu visar han oss till vårt boende, ett litet "guesthouse" på fyra rum. Det huset är det hus som Dan och Noomi med sina barn bodde i under tiden här nere, men som sagt nu ombyggt till värdshus. Det första intrycket är att det är välskött och trivsamt. Kan meddela att det intrycket snarare förstärktes under de dagar och nätter vi var där.

Bjöds på välkomstkaffe och gick sedan igenom det program som Chege hade gjort upp. Det innehöll skolbesök, vänbesök, massajboomebesök med bröllop, plus kaffestunder, mat och middagar däremellan.

För att hinna vara med om allt detta planerade och förberedda åkte vi först för att hälsa på barn och lärare i Cheges School. Den låg inte alls så långt ifrån gästhuset, så vi hade gott kunnat gå, men med tanke på att vi skulle vidare direkt efter besöket tog vi bilen.

Skolan hade som sagt tre klassrum fyllda med småttingar, väl påpälsade med kofter och stickade luvor. Det var nu deras "vinter" med bara +20°C ordinär svensk sommartemperatur, men här gäller andra försanthållanden vad gäller sommar- respektive vintertemperaturer, vilket förklarar att de här barnen tyckte det var kallt och vinterruggigt. HUUU. Brrrrrr.

Söta och goa var de i vilket fall och framförde en elefantlåt för oss gäster och speciellt för den långväga besökaren, mzungun, (den vite mannen-främlingen).

Vi tackade för oss och förflyttade oss c:a 20 km till ett samhälle/en liten stad som heter Rongo. Där bor John Parteyie med sin familj. Han är pastor i en pentacostaförsamling där och har varit till Sverige vid ett par tillfällen. Vi ett av dessa besökte han, tillsammans med Noomi och Dan, också Holsgatan 18 A där han/de blev bjudna på något ätbart. Det minns han mycket väl. Han känner också igen mig. Ja, jag gör detsamma med

honom, och vad jag mest skarpt minns var det skarpa, inspirerande anförande han höll i Bjursås församling direkt efter besöket hos oss.

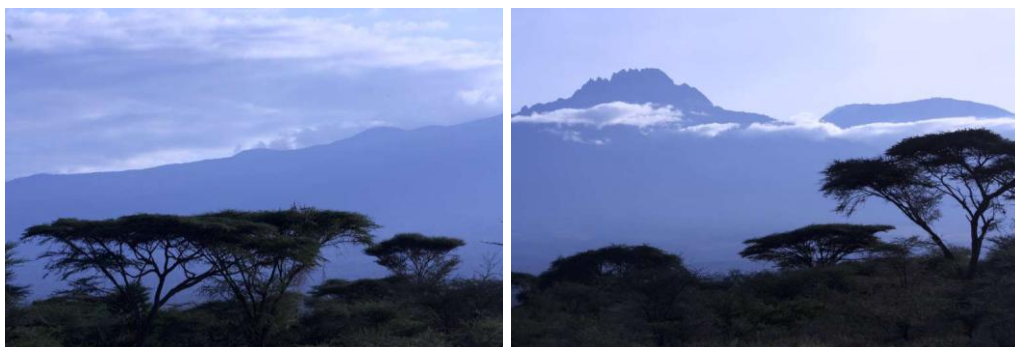

Vi bjuds in i hans fina hus, får träffa hans fru och en av hans döttrar, den yngsta fortfarande hemmaboende. Efter att fått skölja våra händer i varmt vatten, serveras oss kaffe med en sorts små anisbröd därtill. Livligt sampråkande om bl. a. hur hans liv förändrats från det traditionella till vad det är idag. Han är massaj och växte upp i en manyatta på likadant sätt som det idag levs i de massajbosättningar som finns i stora delar av Rift Valley. (Under morgondagen skall vi få besöka just en sådan genuin manyatta, eller booma som de också kallas).

John är en minst sagt glad, spontan, optimistisk och entusiasmerande person, ja en personlighet med karisma, eller hur man nu skall beskriva honom någorlunda rättvist. Även ett besök i den närbelägna kyrkan hinner vi med, samt bese den stora avstyckade tomtmark/äga som omger kyrkobyggnaden. Här inne i grönskan döljer sig också ett hus som nyttjas till flickor som tagit sin tillflykt hit för att undslippa den i lag förbjudna, men ännu i stamsamhällena förekommande, seden med kvinnlig omskärelse. Här kan de unga flickorna få uppehälle och skydd medan John och hans medarbetare förhandlar med flickornas föräldrar för att komma till förlikning/koncensus om att inte utföra/tillämpa denna gamla sedvänja.

Det är många gånger mycket svårt att ändra gamla föräldrar och rådande föreställningar, men med lagen på sin sida, och polishjälp ibland, brukar det gå till slut, så att flickorna kan återvända till sina hem, sina anhöriga, sin stam, i trygg förvisning om att omskärelse ej kommer att ske.

Från John, hans familj och hans kyrka går vår färd, i skönt aftonljus, över den nu helt molnfria 6000 meterskäglan. I min iver att föreviga detta går jag i närkamp med ett par onödigt taggiga grenar och får ena byxbenet upprivet. Nu blir jag ändå inte så uppriven av detta utan nu var det mer efemära ting och motiv som gällde. Hittade de rätta fotovinklarna och var mycket glad för det.

Förtretet med trasiga byxor var en världslig sak och inget att haka upp sig på. (Kan informera om att återkomna till vårt värdshus fick sig mina beiga byxor en rejäl omgång nål och tråd så att de snart såg ut som nya). Tack för den hjälpen.

I den tilltagande skymningen gjorde vi våra två sista vänbesök för dagen. Det första var hos Samson Silonki och hans familj. Det andra hos hans åldrande far Daniel. Även Samson hade besökt oss i Bjursås en gång. Han minns väl den utsikt vi hade samt de stickade uppsättningar barnkläder och filter han fick av Ingrid och bad mig framföra han och hans frus tack för det än en gång. Samson är också engagerad i bekämpande av såväl kvinnlig omskärelse som AIDS.

Han, precis som John har växt upp i manyattamiljö, vaktat kor, stridit med och t.o.m. dödat två lejon. Vid det ena tillfället var han själv illa ute då hans spjutkast bara skadat lejonet. Efter att ha räddat sig in i ett stenigt buskage och lyckats få tag i spjutet igen, (när det lossnat från lejonets kropp), kunde han utdela den dödliga stöten.

Han berättar att man inte får visa rädsla i sådana situationer utan då gäller det verkligen att fokusera och vara skärpt. Han visar på ett stort ärr på hö. smalben, en skada som uppstod i denna dans med den rytande lejonhane han den gången bjudits upp till. Säger vad man vill, men att med bara ett spjut ställas öga mot öga med djungelns konung det skulle jag inte precis vilja utsätta mig för. Men för en ung massaj, en moran, är det sådant som

ingår i livet och herdetillvaron.

Efter dessa vänvänbesök gällde en sen middag på gästhuset följt av en tidig kväll. Gick således till sängs för att smälta såväl mat som intryck, rensa och gå igenom dagens digitala bildskörd, somna, drömma, drömma vackra afrikanska drömmar om tider som stunda, om dagar som komma.

Redan nästföljande morgon kom en sådan gudabenådad skänk, som från ovan, eller varifrån nu tiden och tillvaron emanerar, ständigt förnyas, ren, blank, vit, som oskrivna blad, sidor att fyllas?!!

Vad denna dag kom att fyllas med, vad som skrevs på dess blanka sida, kommer att framgå av nästa rapport.

.....
Gunnar Lundström lundstromgunnar@yahoo.com fram till den 1/7
Därefter gäller: gilu@telia.com